

Η Κοινωνική Σημασία του Σύγχρονου Σχολείου

Emma Goldman

Για να κατανοήσουμε πλήρως την κοινωνική σημασία του Συγχρόνου Σχολείου, πρώτα πρέπει να κατανοήσουμε το σχολείο έτσι πως λειτουργεί στις μέρες μας και δεύτερον την ιδέα που διέπει το σύγχρονο εκπαιδευτικό κίνημα. Τι είναι λοιπόν το σχολείο του σήμερα, ασχέτως αν είναι δημόσιο, ιδιωτικό ή θρησκευτικό; Είναι για το παιδί ότι είναι η φυλακή για τον κατάδικο και οι στρατώνες για τον φαντάρο – ένα μέρος όπου το κάθε τι χρησιμοποιείται για να κάμψει την θέληση του παιδιού, και ύστερα να την συντρίψει, να την αναπλάσει και να την διαμορφώσει σε ένα πλάσμα ξένο ως προς τον εαυτό του. Δεν θέλω να πω πως η διαδικασία αυτή γίνεται συνειδητά: δεν είναι παρά ένα κομμάτι ενός συστήματος το οποίο μπορεί να διατηρεί τον εαυτό του μόνο μέσω της απόλυτης πειθαρχίας και ομοιομορφίας. Εκεί νομίζω πως βρίσκεται το μεγαλύτερο έγκλημα της σημερινής κοινωνίας.

Φυσικά, η μέθοδος της αποδόμησης ενός ανθρώπου πρέπει να αρχίσει σε μια πολύ νεαρή ηλικία, του παιδιού εννοώ, γιατί εκείνο το διάστημα ο ανθρώπινος εγκέφαλος είναι πιο εύκαμπτος. Όπως ακριβώς οι ακροβάτες, προκειμένου να αποκτήσουν ικανότητες με τους μύες τους, αρχίζουν να γυμνάζονται και να προπονούνται όταν οι μύες τους είναι ακόμα εύκαμπτοι. Η αντίληψη συγκεκριμένα πως η γνώση μπορεί να αποκτηθεί μόνο στο σχολείο μέσα από συστηματική εκγύμναση και ο χρόνος στο σχολείο είναι η μόνη περίοδος στην οποία η γνώση μπορεί να ληφθεί, είναι από μόνη της τόσο εξωφρενική ώστε φτάνει για να καταδικάσουμε το σύστημα εκπαίδευσης σαν αυθαίρετο και άχρηστο.

Ας υποθέσουμε πως κάποιος πρότεινε πως τα καλύτερα αποτελέσματα για το άτομο και την κοινωνία θα προέκυπταν μέσα από την καταναγκαστική σίτιση. Ακόμα και ο πιο αδαής δεν θα επαναστατούσε απέναντι σε μια τόσο ηλίθια διαδικασία; Παρόλα αυτά το στομάχι έχει μεγαλύτερη προσαρμοστικότητα σχεδόν σε κάθε κατάσταση, σε σχέση με το μυαλό. Γνωρίζοντας όλα αυτά, το βρίσκουμε αρκετά φυσικό να έχουμε εξαναγκαστική πνευματική σίτιση. Πράγματι, θεωρούμε εαυτούς ανώτερους από άλλα έθνη, γιατί έχουμε εξελίξει έναν εξαναγκαστικό εγκεφαλικό αγωγό, μέσα από τον οποίο, για ορισμένες

ώρες κάθε μέρα, και για πολλά χρόνια, μπορούμε να επιβάλουμε στο μυαλό του παιδιού μια μεγάλη ποσότητα πνευματικής τροφής.

Ο Emerson είπε εξήντα χρόνια πριν, “Είμαστε μαθητές των λέξεων, είμαστε έγκλειστοι σε σχολεία και κολέγια για δέκα ή δεκαπέντε χρόνια και βγαίνουμε από αυτά κενοί, μνήμες λέξεων, χωρίς να γνωρίζουμε τίποτα”. Από από τότε που γράφτηκαν αυτά τα σοφά λόγια, η Αμερική έχει φτάσει στην παντοδυναμία ενός σχολικού συστήματος, και μέχρι στιγμής βρισκόμαστε καταπρόσωπο με μια απόλυτη αδυναμία αποτελεσμάτων. Η μεγάλη ζημιά που γίνεται από το σύστημα εκπαίδευσης μας δεν είναι τόσο το ότι διδάσκει πράγματα που δεν έχουν αξία, ότι βοηθάει στην διαιώνιση των προνομιούχων τάξεων, ότι τις βοηθάει στην εγκληματική διαδικασία της κλοπής και της εκμετάλλευσης των μαζών. Η ζημιά που το σύστημα προκαλεί έγκειται στον κομπασμό του ότι είναι η πραγματική εκπαίδευση και με αυτό τον τρόπο σκλαβώνει τις μάζες πολύ περισσότερο από ότι θα μπορούσε ένας απόλυτος κυβερνήτης.

Σχεδόν όλοι στην Αμερική, συμπεριλαμβανομένων των φιλελεύθερων και των ριζοσπαστών, πιστεύουν ότι το Σύγχρονο Σχολείο για τις ευρωπαϊκές χώρες είναι υπέροχη ιδέα, αλλά ότι δε μας είναι απαραίτητο. “Κοιτάξτε τις ευκαιρίες που μας δίνονται”, προκυρήσσουν.

Στην πραγματικότητα, οι σύγχρονες εκπαιδευτικές μέθοδοι είναι απαραίτητες στην Αμερική πολύ περισσότερο απ'ότι στην Ισπανία ή οπουδήποτε αλλού, γιατί πουθενά αλλού δεν υπάρχει τόσος λίγος σεβασμός για την προσωπική ελευθερία και την πρωτοτυπία σκέψης. Η ομοιομορφία και η μίμηση είναι το σύνθημα μας. Από τη γέννηση μέχρι να πάψει η ζωή μας, αυτό το σύνθημα επιβάλλεται σε κάθε παιδί ως ο μοναδικός δρόμος προς την επιτυχία. Δεν υπάρχει ούτε ένας δάσκαλος ή εκπαιδευτικός που θα μπορούσε να κρατήσει τη θέση του αν τολμούσε να δείξει την ελάχιστη τάση μη-συμμόρφωσης στην ομοιομορφία και τη μίμηση.

Στη Νέα Υόρκη, μια καθηγήτρια γυμνασίου, η Henrietta Rodman, στην τάξη φιλολογίας της, εξήγησε στα κορίτσια της τη σχέση του George Eliot με τον Lewes. Ένα μικρό κορίτσι μεγαλωμένο σε καθολικό σπίτι, ώντας το υπέρτατο παράδειγμα πειθαρχίας και ομοιομορφίας, αφηγήθηκε το περιστατικό στη μητέρα της. Η μητέρα το ανέφερε στον ιερέα και ο ιερέας θεώρησε σκόπιμο να αναφέρει την δεσποινίδα Rodman στο Εκπαιδευτικό Συμβούλιο. Παρόλο που

στην Αμερική το Κράτος και η Εκκλησία είναι ξεχωριστοί θεσμοί, το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο κάλεσε την δεσποινίδα Rodman για αναφορά και της κατέστησε σαφές πως αν ξαναέπαιρνε τέτοιες πρωτοβουλίες, θα έχανε τη θέση της

Στο Newark του New Jersey, ο κ. Stewart, ένας πολύ αποτελεσματικός καθηγητής γυμνασίου, προέδρευσε της επιμνημόσυνης συνάντησης για τον Ferrer, προσβάλλοντας έτσι τους Καθολικούς αυτής της πόλης, οι οποίοι άμεσα ξεκίνησαν διαμαρτυρία στο Εκπαιδευτικό Συμβούλιο. Ο κ. Stewart δικάστηκε και υποχρεώθηκε να απολογηθεί για να κρατήσει τη θέση του. Οι αίθουσες μάθησης μας, από το δημόσιο σχολείο μέχρι το πανεπιστήμιο, δεν είναι παρά ζουρλομανδύες για τους δασκάλους όπως και για τους μαθητές, απλώς γιατί ένας ζουρλομανδύας για το πνεύμα είναι η καλύτερη εγγύηση για μια ανιαρή, άχρωμη, αδρανή μάζα μετακινούμενη σαν αγέλη προβάτων μεταξύ δύο ψηλών τοίχων.

Πιστεύω ότι είναι πια καιρός όλοι οι σκεπτόμενοι άνθρωποι να ξεκαθαρίσουν το εξής, το παρόν σύστημα μας οικονομικής και πολιτικής εξάρτησης διατηρείται όχι τόσο από τον πλούτο και τα δικαστήρια αλλά από μια αδρανή ανθρώπινη μάζα καταπιεσμένη σε απόλυτη ομοιομορφία, και πως το σχολείο σήμερα είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο για την επίτευξη αυτού του στόχου. Δε νομίζω ότι υπερβάλλω, ούτε ότι μόνο έγω έχω αυτή τη θέση. Μεταφέρω από ένα άρθρο στο Mother Earth από το Σεπτέμβρη του 1910 του Dr. Hailman, ενός λάμπρου δασκάλου με σχεδόν 25 χρόνια πείρας, ορίστε τι έχει να πει:

Τα σχολεία μας έχουν αποτύχει γιατί βασίζονται στον καταναγκασμό και τον περιορισμό. Τα παιδιά διατάζονται αυθαίρετα τι, πότε και πως να κάνουν οτιδήποτε. Η πρωτοβουλία, η αυθεντικότητα, η αυτοέκφραση και η ατομικότητα απαγορεύονται. Θεωρείται δυνατό και σημαντικό όλοι να έχουν τα ίδια ενδιαφέροντα, με την ίδια σειρά και στον ίδιο χρόνο. Η λατρεία του ειδώλου της ομοιομορφίας συνεχίζεται ανοιχτά και σιωπηλά. Και για να βεβαιωθούμε ότι δεν θα υπάρξει ετερόδοξη παρεμβολή, η σχολική επίβλεψη καθορίζει κάθε βήμα καθώς και τον τρόπο και ρυθμό του, ώστε οποιαδήποτε ενοχλητική πρωτοβουλία ή πρωτοτυπία να μην εμφανιστούν όσο περνάει από το χέρι του δασκάλου. Ακόμα ακούμε υπερβολικά να μιλάνε για τάξη, μεθόδους, σύστημα, πειθαρχία, με τον θανατικό τρόπο του παρελθόντος, και όλα αυτά στοχεύουν στην καταστολή παρά την απελευθέρωση της ζωής.

Υπό τις παρούσες συνθήκες, οι δάσκαλοι είναι απλά εργαλεία, αυτόματα που διαιωνίζουν ένα μηχάνημα που παράγει κι άλλα αυτόματα. Επιμένουν να επιβάλλουν τη γνώση τους στον μαθητή, αγνοούν ή καταπιέζουν την ενστικτώδη τους θέληση για χρήση και ομορφιά, και τους σέρνουν ή σπρώχνουν σε μια “λογική” διαδρομή προς την ανιαρή αγγαρεία. Αντικαθιστούν φυσικά κίνητρα που δεν φοβούνται δυσκολίες και προσπάθεια, με κίνητρα εξωτερικού καταναγκασμού και τεχνητών δωροδοκιών, τα οποία, συχνά βασισμένα στον φόβο ή την αντικοινωνική απληστία και τη μισαλλοδοξία, αναστέλλουν την ανάπτυξη της χαράς για εργασία ως αυτοσκοπό της ίδιας της εργασίας, είναι εχθρικές απέναντι στις τελολογικές πράξεις, σβήνουν τη ζωντάνια της δημιουργικής πρωτοβουλίας και τη θέληση της κοινωνικής συνεισφοράς. Αντικαθιστούν αυτά τα αμετάβλητα κίνητρα με εφήμερες και αναλώσιμες ιδιοτροπίες.

Έτσι εμποδίζεται η ανάπτυξη του παιδιού, το μυαλό του αμβλύνεται, και η ίδια του η ύπαρξη διαστρεβλώνεται, καθιστώντας το ακατάλληλο να πάρει μέρος στην κοινωνική πάλη σαν ανεξάρτητος παράγοντας. Δεν υπάρχει τίποτα πιο μισητό σήμερα στον κόσμο και σε οποιοδήποτε περίγυρο από τους ανεξάρτητους παράγοντες.

Το σύγχρονο Σχολείο αποκηρύσσει αυτό το ολοκληρωτικά ολέθριο και αληθινά εγκληματικό εκπαιδευτικό σύστημα. Υποστηρίζει ότι υπάρχει τόση αρμονία μεταξύ καταναγκασμού και εκπαίδευσης όση και μεταξύ τυραννίας και ελευθερίας. Οι δύο αυτές έννοιες είναι τόσο μακριά η μία από την άλλη όσο και οι πόλοι της γης. Η βασική αρχή του Σύγχρονου Σχολείου είναι η εξής: η εκπαίδευση είναι διαδικασία εκμάτευσης και όχι εισχώρησης, στοχεύει στην δυνατότητα ότι το παιδί πρέπει να αφηθεί ελεύθερο να αναπτυχθεί αυθόρμητα, καθοδηγώντας μόνο του τις προσπάθειες του και επιλέγοντας τους κλάδους της γνώσης που επιθυμεί να μελετήσει. Άρα, ο δάσκαλος, αντί να αντιτίθεται, ή να παρουσιάζει τις απόψεις, προτιμήσεις ή πεποιθήσεις του ως τις μόνες έγκυρες, θα πρέπει να είναι ένα ευαίσθητο όργανο που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες του παιδιού όπως αυτές εκδηλώνονται. Θα πρέπει να είναι μια δίοδος μέσω της οποίας το παιδί θα αποκτήσει μέρος της συσσωρευμένης γνώσης του κόσμου όταν αυτό δείξει έτοιμο και δεκτικό. Επιστημονικά και αποδείξιμα γεγονότα στο Σύγχρονο Σχολείο θα παρουσιάζονται ως γεγονότα, αλλά καμία ερμηνεία οποιασδήποτε θεωρίας, κοινωνικής, πολιτικής ή θρησκευτικής, δεν

θα παρουσιάζεται ως έχουσα τέτοιο κύρος ή ιδεολογική υπεροχή που να αποκλείει το δικαίωμα στην κριτική ή και τη δυσπιστία.

Το Σύγχρονο Σχολείο λοιπόν, πρέπει να είναι ελευθεριακό. Κάθε μαθητής πρέπει να αφεθεί ελεύθερος στον πραγματικό εαυτό του. Το κύριο αντικείμενο του σχολείου είναι η προώθηση της αρμονικής ανάπτυξης όλων των ικανοτήτων που κρύβονται μες στο παιδί. Δεν μπορεί να υπάρξει εξαναγκασμός στο Σύγχρονο Σχολείο, ούτε εξαναγκαστικοί κανόνες ή κανονισμοί. Ο δάσκαλος μπορεί να ξυπνήσει, μέσω του ενθουσιασμού του και της ευγένειας του χαρακτήρα του, το λανθάνοντα ενθουσιασμό και ευγένεια των μαθητών του, αλλά θα υπερβεί της ελευθερίας που του δίνει η θέση του μόλις προσπαθήσει να εξαναγκάσει το παιδί με οποιοδήποτε τρόπο. Το να πειθαρχήσει κανείς ένα παιδί σημαίνει την εγκαθίδρυση πλαστών ηθικών προτύπων, αφού στο παιδί δημιουργείται η εντύπωση ότι η τιμωρία είναι κάτι που θα του επιβάλλεται απ' έξω, από κάποιον πιο ισχυρό, αντί το ότι είναι η φυσική και αναπόφευκτη αντίδραση και αποτέλεσμα των πράξεων του.

Ο κοινωνικός σκοπός του Σύγχρονου Σχολείου είναι να αναπτύξει το άτομο μέσω της γνώσης και του ελεύθερου παιχνιδιού μεταξύ χαρακτηριστικών ιδιοτήτων, ώστε να γίνει κοινωνικό ον, επειδή έχει μάθει να ξέρει, τον εαυτό του, τη σχέση του με τους συνανθρώπους του και να πραγματώνει τον εαυτό του σε μια αρμονική σύμπραξη με την κοινωνία.

Φυσικά, το Σύγχρονο Σχολείο δεν προτείνει να πετάξουμε ό,τι έχουν μάθει οι εκπαιδευτικοί μέσα από τα λάθη του παρελθόντος. Αλλά παρ' ό,τι θα δέχεται την πρότερη εμπειρία, θα πρέπει πάντα να χρησιμοποιεί μεθόδους και υλικά που θα τείνουν να προάγουν την αυτο-έκφραση του παιδιού. Ένα παράδειγμα: ο τρόπος με τον οποίο μαθαίνεται η έκθεση στο σημερινό σχολείο, σπανίως επιτρέπει στο παιδί τη χρήση είτε κρίσης είτε πρωτοβουλίας. Το Σύγχρονο Σχολείο στοχεύει να διδάξει έκθεση μέσω πρωτότυπων θεμάτων επιλεγμένα από τους μαθητές και τις προσωπικές εμπειρίες ζωής τους. Οι σκελετοί των ιστοριών θα καθορίζονται από τις φανταστικές ή πραγματικές εμπειρίες των μαθητών.

Αυτή η νέα μέθοδος ανοίγει αμέσως μια νέα προοπτική δυνατοτήτων. Τα παιδιά είναι πολύ επηρεάσιμα και πολύ ζωντανά. Πέραν του ότι δεν έχουν ακόμα εξαναγκαστεί σε ομοιομορφία, η εμπειρία τους θα περιέχει

αναπόφευκτα περισσότερη πρωτοτυπία, και ομορφιά, από αυτή του δασκάλου. Είναι επίσης λογικό να υποθέσουμε ότι το παιδί ενδιαφέρεται έντονα για ότι αφορά τη ζωή του. Άρα, δεν θα πρέπει η έκθεση που βασίζεται στην εμπειρία και τη φαντασία του μαθητή να δίνει καλύτερο υλικό σκέψης και ανάπτυξης απ' ό,τι μπορεί να αντληθεί από τη μηχανική παρούσα μέθοδο η οποία, στην καλύτερη των περιπτώσεων, δεν είναι τίποτα άλλο παρά μίμηση;

Όλοι όσοι, έστω και ελάχιστα, έχουν επαφή με την παρούσα μέθοδο εκπαίδευσης ξέρουν ό,τι στη διδασκαλία ιστορίας το παιδί μαθαίνει ότι ο Carlyle είναι μια “ανθολογία ψεμάτων”. Ένας βασιλιάς εδώ, ένας πρόεδρος παραπέρα και μερικοί ήρωες που πρέπει να λατρεύονται μετά θάνατον, είναι το σύννηθες υλικό που αποτελεί την ιστορία. Το Σύγχρονο Σχολείο, όσο αφορά την διδασκαλία της ιστορίας, πρέπει να παρουσιάσει στο παιδί ένα πανόραμα δραματικών περιόδων και συμβάντων που θα περιγράφει τα κύρια κινήματα και εποχές της ανθρώπινης ανάπτυξης. Πρέπει λοιπόν, να βοηθήσει να αναπτυχθεί στο παιδί μια εκτίμηση για τον αγώνα των προηγούμενων γενεών για πρόοδο και ελευθερία και κατά συνέπεια να αναπτυχθεί ένας σεβασμός για κάθε αλήθεια που στοχεύει στην χειραφέτηση του ανθρώπινου γένους. Η αρχή που διέπει το Σύγχρονο Σχολείο είναι να καταστεί αδύνατη η ύπαρξη του καθοδηγητή, του καθοδηγητή ο οποίος έχει τυφλωθεί από την ασήμαντη εξειδίκευση του και δεν βλέπει τη ζωή που αυτή θα έπρεπε να υπηρετεί, το στενόμυαλο λάτρη της ομοιομορφίας, τον αντιδραστικό που φωνάζει για “περισσότερη ορθογραφία και μαθηματικά και λιγότερη ζωή”, τον αυτάρκη απόστολο της παρηγοριάς, ο οποίος λατρεύοντας ό,τι υπήρξε, δεν βλέπει τι υπάρχει και τι θα έπρεπε να υπάρχει, τον ηλίθιο προσκολλημένο μιας παρακμάζουσας εποχής που διεξάγει πόλεμο ενάντια στο φρέσκο σθένος που πετάγεται από τη γη. Όλους αυτούς, το Σύγχρονο Σχολείο σκοπεύει να τους αντικαταστήσει με ζωή, τον αληθινό ερμηνευτή της εκπαίδευσης.

Μια νέα μέρα ξημερώνει όταν το σχολείο θα υπηρετεί τη ζωή σε όλες της τις φάσεις και ευλαβικά θα ανυψώσει κάθε παιδί στο μέρος που του αρμόζει σε μια κοινή ζωή ωφέλιμης κοινωνικής αποτελεσματικότητας, της οποίας το σύνθημα δεν θα είναι η ομοιομορφία και η πειθαρχία αλλά η ελευθερία, η διεύρυνση, η καλή θέληση και η χάρα για όλους.

Σεξουαλική εκπαίδευση

Ένα εκπαιδευτικό σύστημα που αρνείται να αναγνωρίσει στη νεαρή προσωπικότητα που ανθίζει και αναπτύσσεται, ανεξαρτησία θέλησης και ακεραιότητα ενός ελεύθερα ανεπτυγμένου σώματος, σίγουρα δεν θα αποδεχτεί την αναγκαιότητα αναγνώρισης μιας σεξουαλικής φάσης στο παιδί. Παιδιά και έφηβοι έχουν τα νεαρά τους όνειρα, τα αφηρημένα προμήνυματα της ερωτικής παρόρμησης. Οι αισθήσεις ανοίγουν σιγά-σιγά σαν τα πέταλα ενός λουλουδιού, η επερχόμενη σεξουαλική ωριμότητα ενισχύει τις ευαισθησίες και κάνει πιο έντονα τα συναισθήματα. Νέες προοπτικές, φανταστικές εικόνες, πολύχρωμες περιπέτειες ακολουθούν η μία την άλλη σε μια γρήγορη ακολουθία μπροστά στο σεξουαλικά ενσυνείδητο παιδί. Είναι παραδοχή όλων των ψυχολόγων ότι η εφηβεία είναι η πιο ευαίσθητη και επιδεκτική περίοδος όσον αφορά ασυνήθιστες, φαντασιώδεις και ποιητικές εντυπώσεις. Η λάμψη της νιότης, δυστυχώς μικρής διάρκειας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το ξύπνημα του ερωτισμού. Είναι η περίοδος που ιδέες και ιδανικά, στόχοι και κίνητρα, αρχίζουν να ζυμώνονται στο ανθρώπινο στήθος, ό,τι άσχημο και κακό στη ζωή μένει ακόμα καλυμμένο με ένα φαντασιακό πέπλο, γιατί η ηλικία που σηματοδοτεί την αλλαγή από παιδί σε νέο/α είναι όντως η πιο εξαιρετικά ποιητική και μαγική περίοδος σε όλη την ανθρώπινη ύπαρξη.

Πουριτανοί και ηθικολόγοι δεν θα σταματήσουν σε τίποτα για να παραμορφώσουν και να βεβηλώσουν αυτή τη μαγική περίοδο. Το παιδί μπορεί να μην ξέρει τη δική του προσωπικότητα, πόσο μάλλον να έχει συνείδηση της σεξουαλικής της δύναμης. Οι πουριτανοί χτίζουν ένα ψηλό τείχος γύρω από αυτό το μεγάλο ανθρώπινο γεγονός και ούτε μια ακτίνα φωτός δεν επιτρέπεται να διαπεράσει τη συνομωσία της σιωπής. Το να κρατηθεί το παιδί σε βαθιά άγνοια για όλα τα θέματα σχετικά με το σεξ, θεωρείται από τους εκπαιδευτικούς σαν ένα είδος ηθικού χρέους. Σεξουαλικές εκδηλώσεις αντιμετωπίζονται σαν εγκληματικές ροπές, ενώ πουριτανοί και ηθικολόγοι περισσότερο από οποιονδήποτε ξέρουν από προσωπική εμπειρία πως το σεξ είναι τεράστιος παράγοντας. Παρ'όλ'αυτά, συνεχίζουν να εξοστρακίζουν οτιδήποτε μπορεί να ανακουφίσει το κακοποιημένο μυαλό και ψυχή του

παιδιού, οτιδήποτε μπορεί να το ελευθερώσει από τον φόβο και το άγχος.

Οι ίδιοι εκπαιδευτικοί ξέρουν τα απαίσια και δυσοίωνα αποτελέσματα της σεξουαλικής άγνοιας. Παρ'όλα αυτά, δεν έχουν ούτε αρκετή κατανόηση, ούτε και αρκετή ανθρωπινότητα για να ρίξουν το τείχος που έχει στήσει ο πουριτανισμός γύρω από το σεξ. Σαν γονείς, που κακοποιημένοι στην δική τους παιδική ηλικία, τώρα κακομεταχειρίζονται και βασανίζουν τα παιδιά τους για να εκδικηθούν για την δική τους παιδικότητα. Στα νιάτα τους, γονείς και εκπαιδευτικοί, τους ξεκούφαναν να τους λένε πως το σεξ είναι βρώμικο, ποταπό και σιχαμένο. Έτσι, απευθείας ξεκινάνε να φωνάζουν κι αυτοί το ίδιο στα παιδιά τους.

Σίγουρα χρειάζεται ανεξάρτητη κρίση και μεγάλο θάρρος για να απελευθερωθεί κάποιος από τέτοιες εντυπώσεις. Τα δίποδα ζώα που ονομάζονται γονείς δεν έχουν τίποτα από τα δύο. Έτσι, αναγκάζουν τα παιδιά τους να πληρώσουν αυτά το τίμημα της καταπίεσης εις βάρος τους από τους γονείς τους, το οποίο αποδεικνύει ότι χρειάζονται αιώνες διαφώτισης για να αναστραφεί το κακό που έκαναν παραδόσεις και συνήθειες. Σύμφωνα, με αυτές τις παραδόσεις, η αθωότητα έχει γίνει συνώνυμο της άγνοιας, η άγνοια έχει αναχθεί στην υψηλότερη των αρετών και αντιπροσωπεύει τον θρίαμβο του πουριτανισμού. Στην πραγματικότητα, αυτές οι παραδόσεις είναι τα εγκλήματα του πουριτανισμού και έχουν προκαλέσει ανεπανόρθωτα βασανιστήρια, εσωτερικά και εξωτερικά, σε παιδιά και νέους.

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε μια για πάντα ότι ο άνθρωπος είναι πολύ περισσότερο σεξουαλικό παρά ηθικό. Το πρώτο, είναι έμφυτο, το τελευταίο επίκτητο. Όποτε η βαρετή ηθική επιταγή συγκρούεται με την σεξουαλική επιθυμία, η επιθυμία πάντοτε κερδίζει. Αλλά πώς; Στα κρυφά, με ψέματα και απάτες, με φόβο και καταστροφικό άγχος. Στην πραγματικότητα, δεν είναι στην σεξουαλική τάση που κρύβεται η βρωμιά, αλλά στα μυαλά και τις καρδιές των Φαρισαίων: μολύνουν και τις αγνές, ευαίσθητες εκφράσεις στη ζωή του παιδιού. Πολλές φορές μπορεί κάποιος να παρατηρήσει ομάδες παιδιών μαζί, να ψιθυρίζουν, και να λένε το ένα στο άλλο το μύθο του πελαργού. Κάτι έχουν κρυφακούσει, ξέρουν ότι είναι κάτι τρομερό, απαγορευμένο υπό την απειλή της τμωρίας αν αναφερθεί ανοιχτά, και μόλις αντιληφθούν κάποιον μεγαλύτερο, τρέχουν να φύγουν σαν εγκληματίες που πιάστηκαν επ'αυτοφόρω. Τι ντροπή θα ένοιωθαν αν κάποιος άκουγε τη

συζήτηση τους και τι τρομερό να σε κατατάξουν στους κακούς και διεστραμμένους.

Αυτά είναι τα παιδιά που οδηγούνται στο περιθώριο γιατί οι γονείς και οι δάσκαλοι τους αντιμετωπίζουν οποιαδήποτε ευφυή συζήτηση για το σεξ ως αδύνατη και ανήθικη. Αυτά τα μικρά πρέπει να ψάξουν τη διαφώτιση τους αλλού, και παρόλο που η ικανότητα τους για ανεξάρτητη αναζήτηση είναι μόνο εν μέρει υπαρκτή, παραμένει υγιέστερη από την απατηλή αρετή των ενηλίκων που καταπατούν τα σεξουαλικά συμπτώματα σε ένα παιδί σαν εγκληματικά και ανήθικα.

Στις μελέτες τους οι νέοι συναντούν την εξιδανίκευση της αγάπης. Μαθαίνουν ότι η αγάπη είναι το θεμέλιο της θρησκείας, του καθήκοντος, της αρετής και άλλων θαυμαστών πραγμάτων. Απ'την άλλη, η αγάπη παρουσιάζεται σαν μια απεχθής καρικατούρα εξαιτίας του σεξ. Το μέγαλωμα λοιπόν, και των δύο φύλων μέσα στην αλήθεια και την απλότητα θα βοηθούσε για να απομακρυνθεί αυτή η σύγχυση. Αν στην παιδική ηλικία, άντρας και γυναίκα μάθαιναν μια όμορφη συντροφικότητα, θα εξουδετέρωναν την υπερδομημένη κατάσταση των φύλων και των δύο και θα βοηθούσαν τη χειραφέτηση της γυναίκας πολύ περισσότερο απ'όλη τη νομοθεσία περι δικαιώματων και ψήφου.

Οι περισσότεροι ηθικολόγοι και παιδαγωγοί είναι ακόμα προσκολλημένοι στην απαρχαιωμένη άποψη ότι άντρας και γυναίκα ανήκουν σε δύο διαφορετικά είδη, κινούνται σε διαφορετικές κατευθύνσεις, και ότι κατά συνέπεια, πρέπει να κρατηθούν χωριστά. Η αγάπη, που θα έπρεπε να είναι το κίνητρο για την αρμονική ανάμειξη δύο υπάρξεων, σήμερα απομακρύνει τους δύο ως αποτέλεσμα της ηθικής μαστίγωσης των νέων σε ένα εξαντλημένο, πεινασμένο και άρρωστο αγκάλιασμα. Αυτού του είδους η ικανοποίηση πάντα αφήνει πίσω της μια άσχημη γεύση και μια “βαριά συνείδηση”.

Οι συνήγοροι του πουριτανισμού, της ηθικής, του παρόντος συστήματος εκπαίδευσης, το μόνο που καταφέρνουν είναι να κάνουν τη ζωή συντομότερη, ασχημότερη και πιο ευκαταφρόνητη, και ποιές όμορφες προσωπικότητες θα ανέχονταν κάτι τέτοιο; Είναι λοιπόν μια ανθρώπινη πρόταση η καταστροφή του συστήματος και όλων όσων συμμετέχουν στην υποτιθέμενη εκπαίδευση. Η καλύτερη εκπαίδευση ενός παιδιού πετυχαίνεται με το να το αφήσουμε ήσυχο

και να του δώσουμε κατανόηση και συμπόνοια.

Σημειώσεις

[1] Σημείωση του συντάκτη: Ο George Eliot έζησε πολλά χρόνια με τον George Henry Lewes, και εξοστρακίστηκε για αυτή τη σχέση.

Πηγή:

Πάρθηκε 16 Μάρτη 2009 από το

http://dwardmac.pitzer.edu/anarchist_archives/goldman/socimportms.html

Από το Emma Goldman Papers, Manuscripts and Archives Division, The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations

Σ.τ.μ.: Το πρωτότυπο κείμενο πάρθηκε από το site

<http://theanarchistlibrary.org/social-importance-modern-school>

Μεταφράστηκε από τη συλλογικότητα του **metafrasi.squat.gr**